

Predno je bil odšel, je še enkrat pogledal čez ulico in obstal kot uročen. Sedela je že pri oknu; tako lepa še ni bila nikoli. Zdaj je tudi ona ugledala njega. In njen pogled je bil globok, njen nasmeh čarovit.

«Upa dovolj, da se danes snideva; jasno znamenje, da me ljubi!»

Poskočil je in zaplesal po sobi.

(Dalje prihodnjič.)

JANKO GLASER:

OB CESTI.

Mnog dan sem zamišljen na pragu sedel
nekoč — otrók — in sem v svet strmel;
in mimo po cesti razvoženi
vozovi težko naloženi
so škripali dan za dnem —
koliko bogastvo mojim očem!
Ječeče, umazane, ilnate peste
prinašale so mi pozdrave daljne ceste;
konjarji so kleli in pokali z biči v rokáh
in s škornji so mešali blato ali kadili prah;
od sveže urezanih desk na podelih hlapeli so vonji —
o, kakor da samo bujno življenje mimo vlečejo konji!
A jaz sem oddaleč na vso to pisano gnečo zrl,
kjer vsak je za svojim vsakdanjim kruhom se trl,
in bil sem bogat od vsega, bolj nego so oni bili,
ki zanje tovore so težke mimo vozovi nosili...

In še kakor takrat ob strani stojim molče,
ko mimo vozovi po prašni se cesti pode
in v diru gneto se množíce za srečo bežečo —
jaz mirno oddaleč motrim vso pisano gnečo.
Kamor vidim naprej, kamor vidim nazaj, vse ceste buče,
brez konca bogastva mi mimo oči drve:
o, nič ni moje — in vendarle vse je za me, za me! —

